

ΔΡΟΜΟΙ ΚΑΙ ΜΟΝΟΠΑΤΙΑ

Ηλεκτρονικά
Εγχειρίδιον 11^{ου} Γενικού Χρηματιστηρίου
1921

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ ΣΤΑΥΡΟΥ

1687

ΔΡΟΜΟΙ
ΚΑΙ
ΜΟΝΟΠΑΤΙΑ

26 ΔΕΚ. 1997

ΣΜΥΡΝΗ
1921

1921

Ἐκ τῶν ποιημάτων αὐτὰ πολλά πρωτοδη-
μοσιευτήκανε σὲ περιοδικὰ μὲ τὸ ψευδώνυμο
ΜΕΛΙΚΕΡΤΗΣ.

Δρόμοι δάανοιχτοι, καλοστρωμένοι δρόμοι,
δρόμοι τοῦ γιαλοῦ, τῆς ἀγορᾶς, τοῦ κάμπου,
τοὺς περνάει λιός, παιδιά, γυναῖκες, ἄντρες,
πάν κ' οἱ διαλεχτοὶ πεζούρα καὶ καβάλλα.

Στὰ βουνόπλαγα, στὶς ρεματιές, στὸν λόγγου,
πρωτοχάραγα, μοναχικὰ κι ὠραῖα,
νά καὶ τᾶστρωτα γλιστρᾶνε μονοπάτια
κάτου ἀπ' τὶς ἐλιές ἢ ἀνάμεσ' ἀπ' τὰ βᾶτα.

Ἄγορές, κορφές, ἀκρογιαλιές καὶ κάμποι!
Τράβα, τῆς ψυχῆς ὅπου σὲ φέρνει ἢ φόρα.
Μονοπάτια ὄρθα καὶ δρόμοι, ὅλα καλά ἔναι
γιὰ τὸ δυνατὸ, τὸν ἄξιο στρατοκόπο.

Φιάνει νὰ πατᾶς μὲ τὸ δικό σου βῆμα,
φιάνει νὰ λυγᾶς μὲ τὸ δικό σου ἀγέρα,
φιάνει ὁρμὴ γενναία καὶ τίμια νὰ σὲ φέρνει
στὰ πλατιὰ τῆς ζωῆς καὶ στὰ ψηλὰ τοῦ ὄνειρου.

Η ΠΗΓΗ

Στὸ δρόμο πὸν πηγαίναμε μοῦ λέει : διψῶ.

— Κ' ἐγὼ διψῶ ! Καὶ πήραμε τὸ δρόμο μὲς στὰ ἐλάτια

Νά ἡ ἐκκλησοῦλα, νά ἡ πηγὴ ! Ζωσμένες μὲ κισσὸ
δυὸ πέτρες εἶναι ἡ πόρτα τῆς· πεντέξι σκαλοπάτια
φέρουνε στὸ νερὸ βαθιά.

Καὶ κατεβήκαμε κ' οἱ δυό. Κ' εἶτανε μέσα μιὰ δροσιὰ
κ' εἶτανε μέσα μιὰ εὐωδιὰ παράξενη χυμένη
κ' εἶτανε σκοτεινὰ καὶ σιωπηλὰ
κ' ἔμπαινε μόνο λίγο φῶς ἀπ' τὸν κισσὸ δειλὰ
κ' εἶτανε σὰ μιὰν ἐκκλησιά, πὸν λειτουργιὰ προσμένει.

Κ' ἐγὼ γονάτισα στὴν πέτρα τὴ βρεμένη,
τῆς πῆρα μὲς στὰ χέρια τὸ κεφάλι
καὶ τὴνὲ φίλησα στὸ στόμα.

Ποτέ μου καμιὰν ἄλλη
φορὰ δὲν τὴνὲ φίλησα, ποτέ μου ἀκόμα
καὶ τώρα — πῶς! — τῆς πῆρα μὲς στὰ χέρια τὸ κεφάλι
καὶ τὴνὲ φίλησα τρελά.

Γιατί; Γιατί.... γιατί 'ταν ὅλα σιωπηλά,
γιατί ἔμπαινε λιγίκι φῶς ἀπ' τὸν κισσὸ δειλά,
γιατί 'ταν μὲ εὐωδιὰ παρὰ ξενὴ χιμένη
καὶ μιὰ πηγὴ σὰν ἐκκλησιὰ, ποὺ λειτουργιὰ προσμένει.

Μ Α Η Σ

Ἐλα! Τὸ ρέμα τὰργυρὸ στὰστραφτερό του πλάι
τις δάφνες, ποὺ ροδάνθισαν, φιλεῖ κι ἀργοκυλάει.
Τώρα τὰγέρια ἀπάληναν, σκόρπιες ψυχοῦλες κρίνων,
σὲ θάλασσες γυαλι γλιστροῦ τὸ φῶς τῶν πανσελήνων.
Οἱ πνοές, τὰ φέγγη, οἱ εὐωδιές μαγείας πλέκουν δίχτια.
Ἐλα! Τὰ βράδια εἶναι ξανθὰ, χρυσὰ τὰ μεσανύχτια.

Σὰν ἀρμονία σὲ παλιὸ βιολὶ ἀποκοιμισμένη,
ποὺ κάποιο χέρι, λυτρωτὴ, προσμένει, ὅλο προσμένει,
γιὰ τὴν ψυχὴ μου εἶν' οἱ ρυθμοί, τὸ νόημα τῆς φύσης.
Ἐλα γιὰ μένα τοὺς ρυθμοὺς τῆς φύσης νὰ ξυπνήσεις.

ΒΡΑΔΙ

Ἡ κουρασμένη ἡ πλάση,
πὺ μέσα τῆς δριάσης χυμοὶ εἶχαν βράσει,
τώρα στὰ φίλτρα, πὺ τὸ βράδι χύνει,
πίνει σύθαμπη εἰρήνη.

Μὰ ἐμὲ ἡ ψυχὴ μου ἀπ' τὸ βασίλειο
καιρῶν πρωτόγονων φευγάτη, ὅποι τὸν ἥλιο
τρομάρας προβοδοῦσαν στὴ θανὴ του θρηνοί,
ἦρθε νὰ πιεῖ λυζόφωτου μιὰ στάλα,
πὺ μὲς στὰ ἑκστατικά σου τὰ μεγάλα
μάτια ἔχει μείνει.

ΒΡΑΔΙΝΟΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ

Ἡ θάλασσα ὄνειρόχυτη, ἀπαλόγραμμη γαλήνη.
Ἀπάνου τῆς καὶ πέρα ὄχρὸ χυμένο δειλινὸ
κ' ἔδῳ στὴν ἀκροθαλασσιὰ, πὺ ἀφρῶνε θροοῦνε θρηνοί,
τὸ πέρασμα τῶν κοριτσιῶν δειλό, σιγαλινό.

Κ' εἶναι μαλλιῶνε πυρκαγιές, λυγίσματα γραμμίνα
κορμιῶν, σὰν κρίνων τοῦ νεροῦ στὴν ἔρημη ἀμμουδιά,
κ' εἶν' ἓνα φῶς καὶ μιὰ χαρὰ καὶ μιὰ εὐωδιά. Κ' ἔσένα
τὸ διάβα σου ἐξαύλωμα μὲς στὴ χουσὴ βραδιά.

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ

Ἔταν μαγεία ὁ γυρισμὸς τὸ δειλινό.
Κ' εἴσουν γλυκεῖα κ' εἴσουν καλὴ κι ὦραία — καὶ σοῦ τῶπα —
ἔτσι στὰ μαῦρα, μὲ τὴν ὄψη τὴν χλωμὴ,
τὴν ἀλγεινὴ καὶ τραγικὴ σὰν κεφαλὴ τοῦ Σκόπα.

Καὶ μούλεγες τοὺς πόνους σου : τῆς Μοίρας τὰ χτυπήματα,
τοῦ ἀνθρώπου τὶς μικρότητες. Καὶ μοῦ εἶπες, πόσα μοῦ εἶπες!
Τὶς λῦπες τὶς σιγαλινὲς σὰ συγνεφάκια δειλινοῦ
κι ἀπὲ τὶς ἄλλες, ποὺ βαθιὰ ξεσκίζουν, λῦπες.

Μύρο εἶν' ὁ πόνος σου, καλὴ, γλυκὸ φῶς εἶν' ὁ πόνος σου.
Δῶσ' μου τὸ μύρο καὶ τὸ φῶς, τίποτα μὴ μοῦ κρύψεις.
Κ' ἔλεγες κ' ὕστερα ἔστεκες συλλογισμένη, ἀμίλητη,
σὰν κάποια ἰέρεια τῆς βαθειᾶς κι ἀνομολόγητης θλίψης.

Τὸ βράδι χύνουνταν ἀργά. Τῶν γιασεμιῶν
πεθαίναν οἱ ψυχὲς στὸ φῶς τῆς βραδινῆς γαλήνης.
Κ' ἐμᾶς ἀνιώθαν οἱ ψυχὲς μας μιὰ κρυφὴ ἠδονή,
ποὺ ἔτσι περνούσαμε μαζὶ τὸ δρόμο τῆς Ὀδύνης.

Γ Α Λ Η Ν Η

Πόσοι χαμοί, πόσοι καημοί! Κ' ἡ θάλασσα γελᾷ!
Σὰν τὸ παιδί, ποὺ πιάνει ἓνα πουλάκι καὶ τὸ πνίγει.
ᾠ τῶν νεράιδων τὰ κορμιὰ καὶ τῶν ἡρώων, ποὺ σμίγει
στὰ νεροπάλατά της τὰ θολά!

Χρυσόχωρον ἀλαργινῶν σθησμένα δράματα τρελά.
ᾠ οἱ Λέαντροι μὲ τῶνομα κάποιας Ἑρῶς στὸ στόμα!
Κι ἀρμάδες, ποὺ ὄνειρα λαῶν ἀρμάτωσαν. Κι ἀκόμα
πόσοι χαμοί, πόσοι καημοί! Κ' ἡ θάλασσα γελᾷ!

ΨΑΡΑΣ

Τὸ μέτωπό μου, ἀγέρωχο, δὲν τῶχει ὀργώσει ἢ σκέψη.
Σὰν τῶν βουνῶν τὶς κορφὲς τὸ δέρονουν οἱ ἀνέμοι.
Καὶ τῶν μαλλιῶν μου, ὡς τᾶρμυρὸ νερὸ τᾶχει μουσκέψει
τῶριο στεφάνι γύρω του μοσκοβολάει καὶ τρέμει.

Τὸ δειλινὸ τὰ μάτια μου στὴ λάμψη κολυμποῦνε,
πὺρ πλήθια ἢ ὄρα τὴν κερνᾶ σὲ χρυσαφένιο τάσι
κι ἀπέ, τὴ νύχτα, μάρμαρα δυὸ μπράτσα καρτεροῦνε
τὸ μελαψὸ μου τὸ κορμί, πὺρ ὁ ἥλιος τῶχει ἀργάσει.

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΠΑΙΔΟΥΛΑΣ ΠΟΥ ΕΙΧΕ ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΜΑΛΛΙΑ

— Ματώσανε τὰ πόδια μου στὰ βᾶτα,
ἔσκισηκαν στὶς πέτρες καὶ στὶς ἀστοιβιές·
κατσάβραχα παντοῦ, κακοιοπιές
κι ἀλάργα—καὶ ποῦ νᾶναι τάχα;—ἡ στροφάτα.

Ἄχ! δὲν μπορῶ τὰ πόδια μου νὰ σύρω
κ' ἐκεῖνη ἢ παλιογίδα οὔτε λαλιά.
Ἄ! νὰ ἕνας ἴσκιος· στὴ σπηλιὰ
λίγο θὰ γείρω.

Εἶπε ἡ παιδούλα, ποῦχε τὰ χρυσὰ μαλλιά,
καὶ πλάγιασε στὸ κῆμα πλάι, μὲς στὴ σπηλιὰ.
Ὁ μπαίτης,
πὺρ ὀλόδροσος μὲς στὴν κουφάλα ἐσφύρα,

μὲ τοῦ πελάου τῆ μέθησε τὰ μύρα.

Ὁ μπάτης

ἔπαιξε μέσα στὰ χρυσὰ μαλλιά της,
φίλησε τὰ ματόφυλλά της,
τὰ νιόβλαστα τῆς δροσολόησε στήθη
κι ἀποκοιμήθη.

Καὶ νὰ ἀπὸ πέρα

γλιστρώντας μὲ τὸ φρέσκο ἀγέρα
στὸ κῦμα, ἠλιόφλογο ποὺ ἀνάβει,
τῆς συφορᾶς ζυγώνει τὸ καράβι.

Ἡ πλώρη ἀφρῶνε λιχνιστήρι!

Κι ἀντίκου ὡς φτάσαν στὴ σπηλιά,
ἄστράψαν τὰ χρυσὰ μαλλιά
στὰ μάτια τοῦ καρaboκύρη.

—Μπρός, σβέλτα τῆ φελούκα! Ὁρτσάρει

καὶ δυὸ του ναῦτες, δυὸ κουρσάροι,
πάνε γιαλὸ καὶ μὲ χοντρά ψαλίδια
θερίζουν τὰ χρυσὰ πλεξίδια

—ποιὸς θεριστῆς τὸ χάρηκε τέτοιο χωράφι;—

καὶ στὸ καράβι πίσω πάνε

καὶ γιὰ ταξίδι μακρινὸ τραβᾶνε

νὰ τὰ πουλήσουν, τὰ χρυσάφια, γιὰ χρυσάφι.

—Ὁιμένα, διμένα!

Πάν τὰ μαλλιά μου, τὰ μαλλιά μου,
Τὰ δλόχρυσα, τὰ παινεμένα
μαλλιά μου πάνε, συγορά μου!

Πῶς νὰ τὸν πῶ, σὲ ποιὸ σκοπό,

σὲ ποιὸν τὸν πόνο μου νὰ πῶ,

ποὺ διαπερνᾷ τὰ σωθικά μου;

Πάν τὰ μαλλιά μου, τὰ μαλλιά μου!

Ποιὰ μάλιστα, μάλιστα, ποιὰ πλανεύτρα
ἔριξε στὰ ματόφυλλά μου

βαρὺ τὸν ὕπνο κ' ἦρθε ἡ κλέφτρα
κ' ἔκοψε τὰ χρυσὰ μαλλιά μου;

Ποιοὶ μαῦροι ἀνθρώποι μοῦ θερίσαν
τῶν πλεξιδιῶνε τὸ χρυσάφι
στὸν ὕπνο μου κ' ἔτσι μ' ἀφήσαν
σὰν καλαμιὰ μὲς στὸ χωράφι;

Πῶς νὰ τὸν πῶ, σὲ ποιὸ σκοπό,

σὲ ποιὸν τὸν πόνο μου νὰ πῶ,

ποὺ μοῦ τρυπάει τὰ σωθικά;

Κανεὶς διμὲ δὲν ἀγρικᾷ.

Γύρω μου ἢ θάλασσα κ' οἱ βράχοι
βουβοί, κουφοί, ψυχὴ καμιὰ
κ' ἐγὼ ἢ βαριόμοιρη μονάχη
μέσα στὴν ἀψυχη ἐρημιά.

Μαλλιὰ φλουριά, τριχούλα τρίχα
ὄλο χρυσάφι καὶ μετᾶξι,
ἐσεῖς, χαρὰ μου, ποῦ σᾶς εἶχα
μὴ βρέξει, ἢ μαύρη, καὶ μὴ στάξει,

ἔδωσε κάλλη, ἔδωσε πλούτη
σ' ἄλλες ἀνοιχτοχέρα ἢ Μοίρα
κ' ἐγὼ μονάχη χάρη ἐτούτη,
χαρὰ μου κι ἀρχοντιά μου, πῆρα,

ἔσᾶς, χρυσά, ἀκριβὰ μαλλιὰ μου
καὶ τώρα ποῦ εἶστε; Συφορά μου!

—

Καὶ κλαίει καὶ κλαίει. Θολώνει ὁ νοῦς της. Φέρνει
—δὲν τὸ πιστεύει ἀκόμα ποῦ εἶναι ἀλήθεια—
στὸ κεφάλι τὰ χέρια, ὕστερα δέρνει
ἀπελπισμένη τὰ φτωχὰ της στήθια.

Τρέχει τρελὴ στάχροθαλάσσιο πλιά,
βουτιάει μὲς στὰ νερά, πατάει στὰ φύκια,
χτυπιέται, σκούζει, κλαίει, πετροβολάει
τὴ θάλασσα βροχὴ μὲ τὰ χαλίκια.

Ὡς τόσο ὁ μπάτης ξεφυγάει καὶ πέφτει
κι ὁ ἥλιος, ποῦ κοκκίνισε καὶ γέρνει
σιτὸν ἀργυρὸ τῆς θάλασσας καθρέφτη,
φλογάτα ρόδα ἀπάνου του ἀργοσπέρνει.

—Ὡ νά τα, νά τα!

Νά τὰ μαλλιὰ μου τὰ κοιμένα!
Μαλαματένια πάνε στράτα
πάνου στὴ θάλασσα στρωμένα.

Μὲ κοίμισε μὲ τοῦ κυμάτου
τὸ πλάνο βούισμα μὲς στὸ σπήλιο
καὶ μοῦ τὰ πῆρε. Νά τα! ὡς κάτου
πάνε χρυσὴ γραμμὴ στὸν ἥλιο.

Θάλασσα κλέφτρα, ξελογιάστρα,
χωρὶς καμιὰ δική σου χάρη,
παίρνεις τὸ φῶς ἐσὺ ἀπὸ τᾶστρα,
παίρνεις τὴ λάμψη ἀπ' τὸ φεγγάρι,

παίρνεις βουνά καθρεφτισμένα,
δέντρα και σπίτια απ' τ'ακρογιαλί,
πῆρες και τὰ χρυσά μου ἔμένα,
τὰ κρύα σου νὰ χρυσώσεις κάλλη.

Θάλασσα κρύα, θάλασσα χάρε,
πῆρες—μαλλάκια μου καημένα—
τὴ μόνη μου χαρά. Νά, πᾶρε,
θάλασσα κρύα, πᾶρε κ' ἔμένα.

Τὸ βράδι,
πρὶ νὰ καλοπυκνώσει τὸ σκοτάδι,
ἕνας διαβάτη στὸ χωριὸ διηγόταν :
-Καθὼς ἐρχόμουν ἀπὸ πέρα κι ὅταν
ἀπ' τον απανου περναα ορόμο,
ψηλὰ ἀπ' τοὺς κάβους, ἄξαφνα μὲ τρόμο
τὴν εἶδα, λίγο μέσα ἀπ' τ'ακρογιαλί,
ποὺ δρόσιζε τὰ ξωτικά της κάλλη
στῆς θάλασσας τὸν κόρφο τῆς δροσάτης,
τὴν εἶδα, τὴ Νεράιδα, τὴ Νεράιδα !
Καὶ στὴν ἀντιφεγγίδα τοῦ ἡλίου τὰ εἶδα,
στῆς θάλασσας τ'ἀσήμε τῆς δροσάτης.
μὰ πυρκαγιὰ τὰ ὀλόχρυσα μαλλιὰ της.

ΘΥΜΟΣ

Δειλὰ φωσάκια ἀλαργινὰ ζητᾶς στὶς ἔρημες βραδιές
παραμυθένιους λογισμοὺς ποθώντας νὰ ξυπνήσεις
κι ἀπ' τοὺς γιαλοὺς τοὺς γαλανοὺς κι ἀπ' τὶς ξανθὲς τὶς
|ἀμιμουδιές
τοῦ δειλινοῦ ὄνειρεύτηκες τὰ ρόδα νὰ θερίσεις.

Γλυκὸ και τῶν παραμυθιῶν τὸ χᾶιδι και τοῦ δειλινοῦ,
μὰ γύρω πνίχτρα ἢ σκοτεινιὰ τὴν πολιτεία πλακώνει
κ' ἐνῶ τὰ ὠραῖα και τ'ἀπαλὰ σοῦ νανουρίζουνε τὸ νοῦ,
μαύρους και κρούους τοὺς τοίχους της μιὰ φυλακὴ σηκώνει·

Σφίξε τὸ γρόθο σου ψηλὸ, νὰ τὸν πυρῶσ' ἢ ὠραία ὀργή,
νὰ λάμψει στὰ τρισκότιδα και νὰ φεγγοβολήσει
και τ'άραξε τῆς σκέψης σου τὴν κοιμισμένη τὴν πηγὴ,
ὀγρῶν ἀνάερα διαμαντιῶν νὰ φασφορίσει ἢ βρούση.

ΟΙ ΔΡΟΜΟΙ

Κι αὐτοὶ ποὺ πὰν στοὺς κάμπους καὶ στὰ περιβόλια,
σὲ γλυσίνας καὶ γιασεμιῶν περιπλοκάδια
κι ὅπου νυφούλα ἀσπρολογᾷ ἢ μανόλια,
σὲ κρίνων ἀπαλόπνοα χάδια

καὶ σὲ τριανταφυλλιές καὶ βάγια. Κ' οἱ ἄλλοι,
οἱ ὀλάνοιχοι κι ἀνάλαφρα ἠσκιωμένοι,
ποὺ φέρνουν στὰ κρογιαλί
πρὸς τὴν ξανθὴ ἀμμουδιὰ τὴ μρωμένη

μὲ τὶς βαρκοῦλες καὶ μὲ τὰ κοχύλια.
Στοὺς κάβους φέρνουν καὶ στοὺς κόρφους ὄλους
καὶ φέρνουνε στὰ σκοτεινὰ πολύβουα σπήλια,
πόχουν τοὺς λαξεμένους θάλους

μὲ κρεμαστοὺς σὸν πολυέλαιους σταλαχτίτες
καὶ γύρω μὲ μυριόχρωμες πέτρες οἱ αἰῶνες
ἀγίους φανταστικούς κι ἀμάντευτες μαντιόννες
ζουγράφισαν κ' εἶν' ἐκκλησιές καὶ σκῆτες.

Κυλοῦν τὰ κύματα προσκνητάδες, σβήνει
σ' ἀφροῦ ἀγιολούλουδα ἢ λατρεία τους, μύρα
φέρνουν φυκιοῦ εὐωδιὰ κι ἀρμύρα
κ' ὕμνους τὸ βούισμα φέρνουνε. Κ' ἐκεῖνοι

οἱ ἀπόκοττοι κι ἀχάραγοι, μὰ ὄνειρεμένοι,
ποὺ πάνε στὴ βουνοκορφή. Λευκὴ φοβέρα
μέσα στὸ διάφανο γαλάζιο ὑψώνει αἰθέρα
ἀστόλιστη, γυμνή, φωτοπεριχυμένη.

Οἱ δρόμοι, οἱ δρόμοι! Καὶ παντοῦ τὰ μάγια
καὶ μιᾶς ψυχῆς ἢ ὄρμη γιὰ νὰ πετάξει!
Μὰ ποῖον γιὰ σένα ἢ Μοῖρα νὰ ἔχει τάξει;
τοὺς γιαλοὺς, τὶς κορφές, τὰ βάγια;

Ποιοῦ πόθου ἀνάγκη δύναμης θὰ γίνεи χέρι
μὲ τοὺς καμπίσιους θησιουροὺς στεφανωμένη,
μὲ τὶς πνοές τῶν ἀνθιῶν ὄλων μεθησμένη,
ψυχὴ, στὴν κορυφὴ γιὰ νὰ σὲ φέρει

κ' ἐνώ τῆ θάλασσα ὡς ἐκεῖ θὲ νάνεβιάσει
μὲ τοὺς θυμούς της, τὰ γέλια της ὄλα,
ἀγέρωχη, ἀφροβόλα, ἀστραποβόλα,
μὲ μιὰ βουὴ ὠκεάνεια γιὰ νὰ σ' ἀγκαλιάσει

καὶ σπάταλα μπροστά σου νὰ σκορπίσει
ὄγρὰ, τρεμόφεγγα διαμάντια,
ἔσέ, ψυχὴ, τρανὴ καὶ μόνη νὰ σὲ στήσει
στὸν ἥλιο ἀγνάντια ;

ΧΑΡΕΣ

Ὁραῖο βιβλίο κι ἀγαπημένο !
Σὲ τέτοιας συντροφιάς πλημμύρα
ποιὰ τάχα σ' ἔχει ρίξει μοῖρα
κίτρινο, σκόρπιο, πεταμένο ;
Μὲ ἀγάπη, μὲ λατρεία σὲ πῆρα,
ὄραῖο βιβλίο κι ἀγαπημένο,
καὶ τώρα νὰ σε, εὐτυχισμένο
στὸ μάλαμα καὶ στὴν πορφύρα.
Εὐγενικὲς χαρὲς κι ὄραϊες !
Μὲ ὅμοια χαρὰ καημούς, ιδέες,
τὴν ἡδονὴ καὶ τὴν ὀδύνη,
τὶς σκέψεις, πλάνα πεταλούδια,
παίρνει κανεῖς καὶ σφιχτοκλείνει
μὲς σὲ χροσά, ἀκριβὰ τραγούδια.

ΠΑΛΙΑ ΒΙΒΛΙΑ

Καὶ τὰ βιβλία παλιά, ἀκριβά γραμμένα, ιστορισμένα
ἀπὸ καλόγερων τεχνικὰ χέρια,
βαθιά, ἱερά, μυστηριακά
καὶ σιωπηλά, σὰν κάποιου ὄνειρου νὰ κρατοῦν τὸ νῆμα.

Βαθιά, ἱερά, μυστηριακά!
Καὶ κάπου μὲς στὰ φύλλα τὰ κιτριτισμένα
—τάχα ἀπὸ χέρι ποιῶ ριγμένα;—
ὦ λόγια τῆς καρδιάς, λόγια γλυκὰ
κι ὠραῖα κι ἀπλά καὶ ρυθμικά
καὶ πλαί στὰ λόγια τὰ σοφὰ σὰν παραστρατισμένα.

Γλυκὰ λογάκια τῆς ἀγάπης!
Τάχα ἀπὸ χέρι ποιῶ ριγμένα
ποιανῆς ψυχῆς νὰ διαλαῖτε

τὸν πόνο καὶ τὴ μουσικὴ τὸ γνέφι σπώντας,
ποῦ ὀμπρός τους πύκνωσαν τὰ χρόνια;

Καὶ τῆς ψυχῆς μου ἐμένα ἔτσι μιλάτε,
ὦ ὠραῖα κι ἀπλά καὶ ρυθμικά,
σὰν τὸν κελαηδισμό, ποῦ χύνει
γλυκόλαλο ἐρωτόλαλο πουλί, κρυμμένο
ἀθώρητο κι ἀνέβρετο μέσα στὰ κλώνια
κι ἀπὸ τὸ μάτι μάταια ζητημένο.

ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΚΛΟΥΒΙΑ

Βούτη ἐγὼ τὴ χάρη πῆρα
ἀπ' τὴ Μοίρα :

Μὲ τὰ τέλια τὰ χρυσά,
τέλια τρέμουσες, ἀχτίδες,
τὰ χρυσὰ κλουβιά νὰ φτιάνω, τὰ χρυσὰ κλουβιά.
Καὶ νὰ πιάνω καὶ νὰ παίρνω καὶ νὰ κλείνω
πεταλοῦδες, ψυχαρίδες, χρυσαλλίδες,
κάθε φλώρι, κάθε ἀηδόνη, κάθε σπίνο
κι ὅλα τὰ πουλιά,
κόκκινα, ἄσπρα, μαῦρα, γκριζία, πράσινα, μαβιά,
στὰ χρυσὰ κλουβιά.

Μὰ εἶναι μέρες, πὺν μιὰ δύναμη
μοῦ κρατάει βαριά
κι ἄβουλα τὰ χέρια.
Γύρω μου τρελὰ πουλιά,
οἱ γαλιάντρες, τὰ κοτσύφια, τὰ γαρδέλια,
κελαηδοῦν καὶ ξεφωνίζουν.

Γύρω μου τὰ περιστέρια
σιωπηλὰ καὶ σοβαρὰ
φερουγίζουν.

Γύρω μου τὰ πεταλούδια
μὲ τὰ διάφανα φτερά,
ἄσπρα, κίτρινα, γαλάζια,
σὰν ἀσήμια, σὰν ἀτλάζια,
ἀερογέννητα λουλούδια
μὲς στὸ φῶς ἀνθίζουν.
Καὶ γιὰ νὰ τὰ πιῶσω, νὰ τὰ κλείσω
στὰ κλουβιά πὺν φτιάνω ἐγὼ,
φτάνει νὰ θελήσω
ἔτσι δὰ τὰ χέρια μου νὰ πλώσω
μέσα στὸν ἀνάερο ἠησαυρό,
μὰ νὰ θέλω δὲν μπορῶ
καὶ τὰ χέρια—ἀλλὶ σ' ἐμένα—
σὰ δεμένα.

Κ' ὕστερα τὸ πανηγύρι
πιὰ τελειώνει,
ὁ ἥλιος πάει μακριὰ νὰ γείρει,
κάθε χρῶμα λιώνει,
ξεψυχάει κάθε λαλιά,
πάνε οἱ πεταλοῦδες, πάνε, πάνε τὰ πουλιὰ,
γύρω ἐρμιὰ, γύρω σκοτάδια
κ' εἶναι τὰ κλουβιά μου ἄχ! ἄδεια.

Μὰ κι ἄ φεύγουν τὰ πουλιὰ κ' οἱ πεταλοῦδες
κι ἄδεια ἄ μένουν τὰ κλουβιά μου
κι ἄ βαραίνει δλόγγυρά μου
νεκρικιά γαλήνη,
μὰ τὸ πέρασμά τους κάτι στήν ψυχὴ μου πάντ' ἀφήνει.
Κ' εἶναι ἀπ' τῶν πεταλουδιῶν
μέσα μου ἄυλη σκορπιστή
τὰ φτερὰ χρυσιὰ μιὰ σκόνη,
ποὺ ὕστερα τὴν παίρνει ὁ νεὺς
καὶ τοὺς μαύρους τοῦ οὐρανοῦς
ἀστερώνει.
Κ' εἶναι ἐντὸς μου ἓνας χορὸς
αἰθερόχυτων χρωμάτων
κ' εἶναι ἓν' ἀνατάραγμα φτερῶν
κ' εἶναι ἓνας ὠκεανὸς
χίλιων μύριων λαλημάτων
κ' ἓνας πνέει ἐντὸς μου ἀγέρας
σὺν ξειψύχισμα φλογέρας.

ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ ΤΟΥ ΛΟΥΞΕΜΠΟΥΡΓΟΥ

Στὸν κῆπο, λίγο ἀλαργινό, ποὺ φτάνουνε βραχνές
σιμιχτές οἱ βουές τῆς νευρικῆς καὶ τῆς πολύβουης χώρας,
ἀπάρθενες, ἀπείραχτες οἱ ἀγριοκαστανιές
σκορποῦν τὸ ντύμα τῆς χλωμῆς καὶ τῆς θλιμμένης ὥρας

σωροὺς τρεμάμενους, χοροὺς ἀνάερους, ἀγνὰ
κάποια ὄνειρα πρωτόγονα καὶ βάρβαρα ἀκλουθώντας.
Μὰ νιώθω, ἀδύναμος ἐγώ, τὴν παραδοξαριά
καὶ περπατᾶω τὴ θλίψη μου μὲς στὶς ἀλλέες σιωπώντας

ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ
ΤΟΥ ΕΥΡΙΠΙΔΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΗ

Στὴν τίμια ζωὴ, πὸν ἔχει διαβεῖ μεστή κι ἀγνή καὶ φωτεινή,
πὸν εἶχε βαθιὰ πιστεύει
στὴν Ἀρετή, στὴν ἄξια ζωὴ, πὸν ἀρμόνισε γερὸ κορμὶ
μὲ ἰσορροπὴ μιὰ σκέψη,

μιὰ τέχνη θᾶπρεπε σεμνή, γιὰ νὰ ὑμνηθεῖ ταιριαστικά,
κρατώντας τὴν ὀδύνη
μιὰ στήλη νὰ τῆς στήσει ἀπλή, στήλη γερὴ κ' εὐγενικιά.
Μὰ -- ὀμιε καημοὶ καὶ θρηνοὶ --

φουσκών' ἢ ὀδύνη ποταμὸς κι ἄνεργα πέφτουνε, βαριά
τὰ χέρια τοῦ τεχνίτη
— ἀλί, ἢ καντήλα ἔχει σθηστεῖ κι ἀπλώθη μαύρη ἢ συφορὰ
στὸ ρημαγμένο σπίτι —

γιατ' εἶν' ἢ μοῖρα μου βαρειά, μέσα στὴν ἔρημη ξενιτειὰ
νὰ σὲ θρηνωῶ ἐγὼ μόνος
καὶ — ἀλί καημοὶ καὶ σπαραγμοὶ — σὲ κλάψα ἀκράτητη ξεσπᾷ
μέσ' ἀπ' τὰ στήθια ὁ πόνος.

ΣΤΙΓΜΕΣ

Εἶναι στιγμές, πού, ἱπλότης φαντασμένος,
στοῦ μεθισιοῦ σιδερόφραχτος τὰ τσαπράζια,
περνᾷς σὰν ἄνεμος τοὺς δρόμους καβαλλάρης.
Τὸ πέταλο τοῦ ἀλόγου σου τοὺς ἦχους
τῶν βροντερῶν καλντεριμιῶν ξυπνάει
καὶ μὲς σιῶν Ὅμορφων καὶ τῶν Καλῶν τὰ στήθια
λαχτάρεις πρωτοξύπνητες ξυπνάει
κι ὅπως ὁ γέρος ὁ σοφὸς στὸ δάσος
τὶς πεταλοῦδες μέσα στὴν ἀπόχη,
μαζεῖεις τὶς ψυχὲς μὲς στὴ μαγεία
τῆς δυνάμης σου.

Κ' εἶναι στιγμές, πὸν ταπεινὴ ἢ ψυχὴ σου,
χλωμὴ δειλὴ τσιγγάνα,
μέσα στᾶνέλεα δειλινὰ
γλιστράει στοὺς δρόμους τοὺς χλωμὰ ἠσκιωμένους
καὶ σιωπηλὴ στὶς σπλαχνικὲς τὶς πόρτες
τῶν Ὅμορφων καὶ τῶν Καλῶν στέκει
λίγο λάδι συμπόνιας γιὰ νὰ ζητιανέψει.

ΕΓΚΑΡΤΕΡΗΣΗ

Ὁ ἥλιος, εἶπα, θεός μου. Τὴν ψυχὴ μου
μὲς σὲ γιορτὲς ἑλληνικῶν αὐγούστων,
ποῦ φωτάνθιστες σκᾶνε οἱ πεταλοῦδες
νὰ ἐξαυλώσω.

Κ' εἶπα σὴν πίσσα ἀνάστερων νυχτιῶνε
νὰ πιῶ τὸ μοῦστο πόθων κολασμένων,
φρίκης λαγκάδια νὰ διαβῶ, στοῦ Χάρου
καθ' ἄλλα τὸ ἄτι.

Σκληρὲς πληγὲς ἀγέρωχων ὀρμῶνε!
Μὲς στοὺς ἤσκιους τοὺς σκοτεινὰ γαλάζιους,
ποῦ ἀδιάφορες κορφὲς δεντρῶνε ρίχνουν,
ψυχὴ μου, κλείσου.

ΕΡΙΝΝΥΕΣ

Στὸ κρεββάτι μου τὸ κρῦο κ' ἔρμο γύρω,
ἀπ' τὰ μάτια μου τὸν ὕπνο ὡς διώχνει ἡ τύψη,
χορὸ στήνουνε καὶ σιωπηλὲς γυρίζουν
οἱ βασίλισσες κ' οἱ μάλιστα τῆς ἀγάπης.

Ὅσων ἄστραψε στὸ δρόμο τῆς ζωῆς μου
ἡ θεότητα καὶ τ' ἄσκοπά μου νιάτα
δὲν τοὺς τ' ἄκμασα στὸ πέρασμα λιβάνι,
χορὸ στήνουνε γύρω στὸ κρῦο κρεββάτι.

Ὅσα ἀνθίσανε φιλιὰ ὄρμα σὲ ὄρμα χεῖλια
καὶ δὲν τρύγησα τὴ στάλα τοῦ μελιοῦ τους,
ξεφυλλίζονται, ροδόφυλλα πλημμύρα,
καὶ τὸ κῦμα τους, ὀργὴ θεοῦ, μὲ πνίγει.

Κι ὅσα ἀφρόκρινα στηθάκια τρικυμίσαν
καὶ δὲν ἔσκυψα τὸ χνούδι τους νὰ πάρω,
τόρα στέκονται, ροδόλευκες φοβέρες,
πέτρες γίνονται καὶ μὲ πετροβολᾶνε.

Κι ὅσα λάμπανε μαλλιά, μαλλάκια μαῦρα,
οὐρανόσταλη νυχτιά, καὶ τὴν καρδιά μου
δὲν τὴ σύντριψα, σκόνη χρυσιὴ νὰ γίνει
καὶ νὰ σκορπιστεῖ γιὰ νὰ τᾶστροστολίσει,
κουλουριάζονται τριγύρω στὸ λαιμό μου
καὶ μὲ σφίγγουνε καὶ τὴν πνοὴ μου παίρνουν
καὶ μὲ πνίγουνε, τᾶνεξιλέωτα φίδια.

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ

1

Στῆς Σπουδῆς στρατιώτης
τὴ στραία ἐγώ.
Μὰ οἱ ὁρμὲς τῆς νιότης
πῶς στὸ σεισμά σου σπαρταροῦν !
Κ' ἡ Σπουδὴ, πλανεύτρα,
πάλι ἄ μὲ σέρνει, ἡ σκέψη
στὴ φλόγα τῆς Ἀγάπης
ἐξαυλώνεται.

Τῆς ὄνειροπλέχτρας
Ἐνατολῆς
ἔγραφε τραγούδι
τὸ κορμί σου, κυματιστό.
Τὸ χροσὸ ποτήρι
μὲ τὸ κρασί τοῦ πόθου,
ποῦ δὲ θὰ μὲ κεράσεις,
στὸ χέρι σου ἄστραφτε.

Οὔτε σὰ γελάδα
φεγγόπλαγη
καὶ σὰν πέρδικα οὔτε,
ποῦ τὸ διάβα της θορυβεῖ.
Σὰν τὴν ἀλαρίνα
περνᾶς ἐσὺ κι ὀμπρός σου
τοῦ κυνηγοῦ τὰ χέρια
πέφτουν παράλυτα.

Σὰν καλογεράκι
στοχαστικό,
ποῦ μ' ἀργὸ κοντύλι
ζουγραφίζει τὴν Παναγιά,
στοῦ γιαλοῦ τὴν ἄκρη
τὴ λυρική γραμμὴ σου
θὰ πάω νὰ βρω σὲ κῦμα
φεγγαροφίλητο.

Τὰνηφόρι πῆραν
οἱ κοπελλιές
τὰνη φορτωμένες.
Ἄνεβαίνεις ἐσὺ γυμνή.
Σειοῦνται αὐτὲς καὶ πέφτουν
τὰ λούλουδα. Κ' ἐσένα
λυγίεται τὸ κορμί σου,
κρίνος, καὶ ὑψώνεται.

Τὰ ματόφυλλά σου
 ροδόφυλλα.
 Καὶ τὸ δάκρυ λάμπει
 σὲ διαμάντι δροσοσταλιᾶς.
 Κι ἂν σὺν πεταλούδα
 τὸ βλέμμα μου τ'αγγίζει,
 τὰ φύλλα ἀπαλογέρονται
 χαμηλοθώρητα.

Ρόδο τὰ φιλιὰ μου
 φλογάτο ἀνθοῦν.
 Νά το! Σοῦ τὸ φέρνω
 γιὰ τοῦ κόρφου σου τὸν ἀφρό.
 Κι ἂν τὸ ξεφυλλίσει
 ἢ μπόρα τῆς ὀργῆς σου,
 τὰ σκόρπια κὰν ἄς πέσουν
 φύλλα στὰ χέρια σου.

Σμάρι οἱ μαῦρες ἔγνοιες
 μὲ ζώνουνε
 καὶ φτερὰ Ἐριννύων
 μοῦ ταράζουνε τὴν ψυχὴ.
 Κι ἂν τῶν δαχτυλιῶν σου
 στὸ μέτωπό μου πέσουν
 οἱ ἄχτιδες, φῶς εἰρήνης
 ἀπαλογύνεται.

Σὰ δυὸ περιστέρια
 λευκὰ—λευκὰ,
 ποὺ φτεροκοπᾶνε
 στὶς κολόννες ἀρχαίου ναοῦ,
 παίζουν καὶ τὴ λάμψη
 τοῦ φεγγαριοῦ, ὡς προσπέφτει,
 τὴ χύνουνε τραγούδι
 τᾶχραντα πόδια σου.

Στὴ φεγγοβολούσα
 περγαμηνή
 κόκκινο καὶ μαῦρο
 τὰ κοντύλια τὰ τεχνικά
 τὸ βιβλίο γιὰ σένα
 χαράζουνε, στίς πνοῆς σου
 τὰ μύρα μυρωμένο,
 Ποθοκρατόρισα!

ΛΕΣΒΟΣ

Νεραίδα! Ἄπ' τοῦ πελάγου μέσα τὴν ἀγκάλη
 σὰ θεοῦ χαμόγελο ἀπροσγέννητη μιὰ μέρα
 ἀνάτειλες κι ἀπλώθηκες χυτὸ ἀνθογάλι
 καὶ μύρωσες τὸ μουσικὸ τριγύρω ἀέρα.
 Τοῦ τραγουδιοῦ πηγὴ, τῆς ἁρμονίας μητέρα
 ἀπ' τὴ στιγμή τὴ θρυλική, ποὺ τὸ κεφάλι
 τοῦ Ὀρφέα κυματοκύλιστο ἀπ' τὴ Θράκη πέρα
 στὸ βλογημένο σου ἦρθε κι ἄραξε ἀκρογαλί.
 Θεά, στὸ φῶς ἀστραφτερὴ ἢ μορφή σου ὑψώθη.
 Γύρω ὑποταχτικοί σου οἱ Ἴμεροι κ' οἱ Πόθοι.
 Καὶ μέσα ἀπὸ τῆς Τέχνης τὴ χουσὴ κλοντήρα,
 ποὺ χέρια κορασιῶν τὴν εἶχανε γιομίσει,
 τοὺς λαοὺς καὶ τοὺς αἰῶνες κέρασες—ὦ λύρα!—
 τῆς Ὀμορφιᾶς καὶ τῆς Ἀγάπης τὸ μεθῆσι.

ΜΙΣΣΕΜΟΣ

Κι ἂν ἀπ' τοὺς θησαυροὺς, ποὺ ἀνάερα στρώνει
τὸ δειλινὸ—τριαντάφυλλα δεμάτια!—
κι ἀπ' τοὺς γυαλοὺς, ποὺ ὁ ἥλιος τοὺς χρυσώνει,
πάντα ἂ μοῦ μένει ἢ λάμψη μὲς στὰ μάτια
τόωρα, τῆς ξενιτειᾶς τὰ μονοπάτια
ποὺ πάλι παίρνω, μαῦρο χελιδόνι,
μὰ τῆς καρδιᾶς μου μείναν τὰ κομμάτια
σὲ κάθε πρᾶμα ἀγαπημένο—ὦ πόνοι!
Κι ἂν τρουφερὸ μὲ συνοδεύει ἀγέρι
ἀπὸ φιλιά καὶ χαῖρε στὰ ἔξω μέρη,
ποὺ γράφει ἢ Μοῖρα νὰ τραβήξω μόνος,
στὴ μανούλα μου πλάι τὴν πικραμένη
νοσταλγικὴ ἢ ψυχὴ μου πίσω μένει,
ὁ πιὸ βαθὺς ποὺ μὲ ξεσχίζει πόνος.

ΑΔΕΡΦΟΣ

Ὅ, τ' εἶναι πιὸ ἱερό, στὰ βάθη μένει
τῶν ψυχῶν, ποὺ ἀγριοῦν ἢ μία τὴν ἄλλη.
Τοῦ χωρισμοῦ μῶς σπαράζει ἢ μεγάλη
στιγμὴ, ὅμως μάταιος λόγος δὲ μῶς δένει.
Τί μιὰ παλιά ἔναι κληρονομημένη
τῆς γενιᾶς περηφάνεια, ποὺ ἐπιβάλλει
νὰ κρατᾶμε—καθὼς σὲ μυρογιάλι
τὸ μύρο—κάθε ἀγάπη μας κλεισμένη.
Μὰ τώρα, ποὺ καλόβουλος ὁ στίχος
ἐλεφάντινο γύρω μου σηκώνει,
κοίτα, δεκατετράδιπλο ἕνα τεῖχος
καὶ σὰ μακριά σου νὰ μ' ἀπομονώνει,
λεύτερα πάνε στὰ φτερὰ τοῦ ἀνέμου
τὰ λόγια, ἔσὲ ζητώντας, ἀδερφέ μου.

ΞΥΠΝΗΜΑ

Ἐὶν ὀμίχλη, ποῦ ὀκνή μὲ περιχύνει,
ποιοῦ τάχα πνοή νὰ τὴν ξεοκίξει ἀγέρα
Κ' ἢ θύμηση, χιανάτη περιστέρα,
τῆς φαντασίας φτεροῦδες νέες τῆς δίνει.
Ὁ ἥλιος, ποῦ στὸ γέρομα ἀγάλια κλίνει,
στὰ θάμνα τοῦ βουνοῦ ἐκκενιάστη πέρι
πορφυρῶς καὶ πελώριω μάτι ἢ μέρα
στερνὴ ὁμορφιὰ μέσα τῆς κλεῖ καὶ σβίγει.
Ξάφνου ἀπὸ βράχου μαύρου τὴν κουφάλα
στὸ κῦμα ὀρμώντας στοῦ κορμιοῦ τὰ ρίγη
τοῦ θεοτικοῦ δρόμο ἢ Νεραίδα ἀνοίγει
ἀργυρὸ· κι ἀκλουθώντας μὲ μεγάλα
παννιά, ποῦ τὸ βασίλειμα τάνάβει,
τοῦ πύθου μου ἀρμενίζει τὸ καράβι.

ΠΑΙΔΕΣ ΑΛΩΗΟΣ

Σὰ δριὰ βαθυξερίζωτα, σὰ βράχοι
τῶν δυὸ ἀδερφιοῦν βροντήξιν τὰ κουφάρια
στὴ γῆς. Τὸ αἷμα τους βάζει τὰ χορτάρια.
Στὸν κάμπο ἐρμιά, στὴ μέση αὐτοὶ μονάχοι.
Εἶχαν πεῖ τὰ γιγάντια παλικάρια
στοιβάζοντας βουνά, ριζὰ μὲ ράχη,
νάνεβοῦνε στὸν Ὀλυμπο κι ἀμάχη
νὰ στήσουνε στοὺς θεοὺς, μὰ τὰ δοξάρια
τῶν θεῶν δὲν κάνουν ἔλεος· τοὺς χτυλᾶνε
οἱ σαῖτιές τοῦ Ἀπόλλωνα καὶ πάνε.
Μὰ ἀκόμα τὰ μισοσθησμένα μᾶτια,
καθὼς τοῦ ἡλιοῦ οἱ ἀχτίδες μπρός τους σπάζουν,
μαλαματένιες σκαλωσιές λογιάζουν,
στῶν Οὐρανίων ποῦ φέρουν τὰ παλάτια.

ΠΕΛΑΓΩΝ

Τῷ γριεῖ Πελάγωνι πατὴρ ἐπέθη ε Μενίσκος
κύριον καὶ κόπαν μνάρα κακαΐδας.

Σ. α. π. φ. ω.

Καλότιζε! Στῆς βάρκας σου τὴν πρώτην
σὰν ἔγεργες ἢ ἀπείνου ἀπὸ τὸ φῆρι
τὸ λυγερὸ σὰν τίναζες κοντάρι,
τῶν αἰώνων νὰ ὄνειρευτήκηες τὴ φήμη;
Στὸ φιλόξενο χῶμα, παλικάρι,
ποὺ τῆς νιότης σου ἐδέχτη τὸ σκυρίμι,
κουπί καὶ κιοῦριτο στήσανε, στὴ μνήμη
ζωῆς τυραγνισμένης νιοῦ τρατάρη.
Κι ἂν εἶναι κι ἀπὸ μάομαρο ἢ χουσάρι,
στῆς λησμονιάς τῆ νύχτα σβιοῦνται οἱ τάφοι,
τί τοῦ Καιροῦ τὸ χέρι τοὺς συντρίβει.
Μὰ στὸ δικό σου τάφο ἀνθίζει, ὦ τύχη!
καὶ στὰ φύλλα του τῶνομά σου κούβει
ἀμάραντος ἀνθι—τῆς Σαπφῶς οἱ στίχοι.

ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ Β. G. WATKIN

Φίλε γλυκέ! Στὴν πικροκυματούσα
θάλασσα, κι ἂν παιδί σέ εἶχε δικό της,
δὲ σοῦκοψε τὸ λούλουδο τῆς νιότης
ἀγάπη σου γοργόνα ἢ ἀνερούσα.
Κι ἂ μὲ χουσό ποτήρι σὲ θωροῦσα
συχνὲς σταλιὲς νὰ στάξεις στὸ βωμό της,
οὔτε κι αὐτὴ σὲ πῆρε γι' ἀκριβό της
ἢ ἀγάπη σου ἢ μεγάλη, ἢ ἄλλη, ἢ Μούσα.
Τρανὴ θεὰ προστάζει. Στὸ μεθήσι
τῆς ἡδονῆς, δὲν εἶναι Σφίγγα, τὸ αἶμα
νὰ σοῦ ρουφήξει ἀργὰ καὶ νὰ σὲ σβήσει.
Στὰ πόδια της μπροστὰ κυλάει τὸ ρέμα
χυμένο ἀπ' τὴ σκληρὴ τοῦ ὄχτροῦ λεπίδα.
Τρανὴ θεά, βαρειά θεά, ἢ Πατρίδα!

ΑΠΟΜΕΣΗΜΕΡΟ

Σαλέματα δειλά σὲ ἀγνά, παρθένα
στηθάκια, ἀνομολόητοι πόθοι ἀκράτοι,
λόγια μισά, κρυμμένα ἀπὸ τὸ μάτι
τοῦ Φτόνου, φιλιά ἀνώφελα ὠρμασμένα
στὰ δρομαλάκια τὰ χλωμά ἠσκιωμένα
ψιλὸ ἀραχνένιο ὑφάνανε πλεμάτι
τὴν ὄρα, ποὺ ἐρωτιά μύρα γιομάτη
βαραίνει ἀπὰ στὰ σπία τὰ ὑπνιασμένα.
Στὸ γύρισμα τοῦ δρόμου νιὸς καὶ λαῦρος
μέσ' ἀπὸ τὰργοπάτηο κοπάδι
τῶν βοδιῶνε, ποὺ φάνη, λάμπει ὁ ταῦρος.
Μὲ ξαφνικὸ ἔνα μούγκρισμα τὸ φάδι
τῶν ὀνείρων ξεσκλαίει καὶ στή δαμάλα
λυγώντας τὸ κορμί του ὀρμᾶει καβάλλα,

ΖΩΟΥΛΑ

Μὲ τίς συρτές καὶ μὲ τὰ καλάμια,
τὸ καμάκι, τοὺς κούρτους καὶ τὴ χέρα
φτωχὸ ψαρὰ μὲ βρίσκει ἢ πάσα μέρα
στοῦ ἔρμου γιалоῦ τὰ γλιστερὰ λιτρίδια.
Κι ἀπ' τῶν φυκιῶν, ποὺ γέρνω, τὰ στρωσίδια
τὰ καράβια κοιτάω σιὸ πέλαο πέρα,
ποὺ πάνε πρῶμα μὲ τὸ φρέσκο ἀγέρα
στὰ χρυσοφόρα μακρινὰ ταξίδια.
Στῶν νεανικῶν ἰδανικῶν τὴ φῆρα
Κολχίδες ὄνειρεύτηκα· καὶ τώρα,
ποὺ δέθηκα στὴν ἄκρη αὐτὴ ἀπ' τὴ Μοίρα,
τρέμω σὰ νιώθω πῶς, στοῦ ἥλιου ἀγνάντια
τὰ λιτρίδια ὡς ἀστράφτουν τὴν πορφύρα,
τὸ νοῦ μου σέρνουν, ψεύτικα διαμάντια.

PUELLA CANDIDA

Λὲς κ' ἡ ψυχὴ σου ἀπλώθη γύρα
μὲς στὸ φεγγόγελο οὐρανό.

Κοράσι ὠραῖο, κοράσι ἀγνό,
στὸ λόφο ἀνέβης καὶ πλημμύρα
ξεχείλισε ὡς ἀπὸ κρατήρα
ροδόχρυσο τὸ δειλινό.

Λὲς κ' ἡ ψυχὴ σου ἀπλώθη γύρα
μὲς στὸ φεγγόγελο οὐρανό.

Ἐπέργειας ἀρμονίας μιὰ λύρα
τραγούδι ἀνάκρουε σιγανό.

Στὸ λόφο ἐστάθης καὶ πυκνὸ
σ' ἔζωσε γνέφαλο ἀπὸ μύρα.

Λὲς κ' ἡ ψυχὴ σου ἀπλώθη γύρα.

ΚΑΚΟΣΗΜΑΔΙΕΣ

Δυὸ γνέφια πέρασαν; Δὲν τᾶδα.

Ὅχι, θᾶταν πουλιοῦ φτερό.

Κοίτα τὸ φῶς τί λαμπερὸ
στοῦ ποταμοῦ τὴ γαλανάδα.

Μὲ τὰ κρινάτα χέρια μάδα
τὰ ρόδα ἀκόμα στὸ νερό.

Δυὸ γνέφια πέρασαν; Δὲν τᾶδα.

Ὅχι, θᾶταν πουλιοῦ φτερό.

Τριανταφυλλιές στὸν κῆπο ἀράδα
ἀνθοῦν καὶ ρόδα ἓνα σωρό.

Μαγιάπριλο εἶναι δροσερὸ
κ' εἶναι χαρὰ καὶ πρασινάδα
καί, γνέφια ἂν πέρασαν, δὲν τᾶδα.

ΚΑΛΟΓΕΡΟΣ

Θαμπὰ μοῦ φέγγει ἓνα καντήλι
τοῦ ὄγροῦ κελλιοῦ τὴν κρούαν ἔρμιά.
Στὸ ξύλο ὑπομονετικά
μὲ βέβαιο κι ἀλαφρὸ κοντύλι
τῆς Παναγιᾶς γλωμά τὰ χεῖλη
γράφω καὶ μαῦρα τὰ μαλλιά.
Θαμπὰ μοῦ φέγγει ἓνα καντήλι
τοῦ ὄγροῦ κελλιοῦ τὴν κρούαν ἔρμιά.
Μαῦρα μαλλιά! Ποῦ γὰ μοῦ στείλει
τὸ νοῦ τὸ Κροῖμα πολεμᾶ;
Φύλαε Χριστέ! Χεῖλη γλωμά
Τὴ σκέψη κάπου, κάποιον δείλι,
θαμπὰ μοῦ φέγγει ἓνα καντήλι.

ΣΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΟΥ

Κάμε ὅπως θέλεις. Τὴ φροντίδα
ἀπ' τᾶξιο κι ἀπαλό σου χέρι
—ὅπως ρουφᾶνε τὴν ἀχτίδα
τὰ στάχια, ὅπως λυγᾶνε στάερι—

τὸ κάθε τι ἄς τὴ δοκιμάσει,
τὰ βάζα, τᾶνθη, τὰ ἔπιπλά μας,
τὸ κάθε τι ἄς χαμογελάσει
στὸ σπίτι μας, στὴν κάμαρά μας,

τὸ κάθε τι ἄς ἀνθοβολήσει,
καλή μου, ἀπὸ τὴν ἀνοιξή σου,
τὸ κάθε τι ἄς φεγγοβολήσει
ἀπὸ τὴ ρόδινη ὑπαρξή σου.

Κάμε ὅπως θέλεις. Μὰ σὰ γείρει
τὸ βράδι ὁ ἥλιος κι ἀπαλήνει
τὴ σκέψη μου, στὸ παραθύρι
μὲς στὴ ροδόχρυση γαλήνη

θάρθεις κοντά μου. Στὴν ποδιά σου
τριαντάφυλλα δὲ θὰ σκορπίσω·
μέσα στὸ πέλαο τῆς ματιᾶς σου
τῆς ζωῆς τὸ νόημα θὰ ζητήσω.

ΤΟ ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙ

Ὅλα πλούσια καὶ θαμπὰ στὸ παρεκκλήσι,
ποῦ ἡ Μοίρα μ' ἔχει κλείσει.

Ὅλα στὸ ψηφιδωτὸ καὶ στὸ πειράδι,
ποῦ ἀστράφτουν στὸ σκοτάδι.

Πέπλα διάφανα, κρουστά, βαλτὰ μὲ τάξη,
χρυσάφι καὶ μετάξι.

Δισκοπότηρ' ἀργυρά, λιβανιστήρια,
κοράλλια καὶ ζαφείρια.

Θησαυρίσματ' ἀκριβὰ κι ἀρχαῖα πλούτια,
ρουμπίνια καὶ ζουμπρούτια.

Μιὰ καντήλα, ποῦ δειλὴ τὴ λάμψη χύνει
μὲς στὴ βαθειὰ γαλήνη,

φέγγει μου· καὶ πιό πολὺ τὰ μαῦρα μάτια
—ὦ ἀχτίδων θείων δεμάτια!—

μοῦ φωτῶν τῆς Παναγιᾶς μὲ πλῆσια χάρη
γιὰ τὰ ἔργα τοῦ κλησάρη :

τῶν χειλιῶν μου τὰ θεομὰ φιλιά νὰ φέρνω,
μὲ ταπεινότη ὡς γέρονω,

στῶν Ἁγίων τὶς κεφαλές, στᾶσαρκα χέρια,
ὄχρὰ σὰν ἀγιοκέρια,

τῶν χειρῶν μου τᾶπαλὰ χάρδια νὰ φέρνω,
φροντιστικὰ ὄπως γέρονω,

τῶν χειρῶν μου τᾶπαλὰ νὰ φέρνω χάρδια
στὰ πέπλα, στὰ πειράδια,

στὰ ρουμπίνια τὰ αἵματα, στᾶχνὰ τὰ ὀπάλια,
στὰ μπρούτζινα μανουάλια,

στὶς αὐτοκρατορικὲς βαρεῖες κορῶνες,
στὶς σιωπηλὲς εἰκόνες.

Μοῦ φωτῶν μὲς στὰ θαμπὰ καὶ μὲς στὰ πλούσια
τὰ μάτια τὰ ὑπερούσια

σὲ ἀξεδιάλυτα, παλιά, βαριά βιβλία,
βαριά ἀπ' ἀρχαία σοφία,

τὴν τελείωση νὰ ζητῶ τοῦ λογισμοῦ μου,
τὸ φῶς τοῦ λυτρωμοῦ μου.

Ὅλα πλούσια καὶ θαμπὰ στὸ παρεκκλήσι,
ποῦ ἡ Μοίρα μ' ἔχει κλείσει.

Καὶ μέσα στὸ φίλντισι, μὲς στὰ σεντέφια,
στοῦ λιβανιοῦ τὰ γνέφια,

κάτου κι ἀπ' τῶν ζαφειριῶν τὸ οὐράνιο ψέμα,
στῶν ρουμπινιῶν τὸ ρέμα,

πάνου κι ἀπ' τῶν σμαραγδιῶν τὴ μάταιη γλόη
κρυφὸς καημὸς μὲ τρώει

μαραζάρικο, φτωχὸ καλογεράκι,
γιὰ μιὰ πνοὴ ἀγεράκι.

Κ' ἦρθες—χαῖρε!—λιόκαλη τοῦ Ἀπρίλη μέρα,
πνοὴ δροσάτου ἀγέρα,

καὶ στὶς κρύες ἀνάμεσα λειψανοθήκες
ζωὴ γιομάτη μπήκες.

Χαῖρε! ἤρθες κι ἀνάβρυσε τὰ θῶο σου γέλιο
καινούργιας ζωῆς βαγγέλιο.

Κ' ἤρθες σὰν τὴν Ἄνοιξη, στοὺς κάμπους ὄντας
ξυπνάει ροδογελώντας.

Κ' ἔφερες στὴν ὄψη σου, τὴν ἀγκαλιά σου,
στὰ μάτια, στὰ μαλλιά σου

τὰ λουλούδια ἀπ' τὶς πλαγιές κι ἀπ' τὰ χωράφια
τὰ στάχια τὰ χρυσάφια

κ' ἔφερες τὰ δειλινά, τὰ χαραμέρια
—ὦ μάτια, ὦ χεῖλια, ὦ χέρια!—

κ' ἔφερες τὶς θάλασσες, καθὼς μιλοῦσες,
τὶς μακραντιλαλοῦσες

καὶ πλημμύρισε ἀπὸ φῶς τὸ παρεκκλήσι,
ποὺ ἡ Μοῖρα μὲ εἶχε κλείσει.

Τ Ο Τ Σ Α Ϊ

Στάκριθό, κινέζικο θὰ πιῶ φελτζάνι.
Καθάρια πορσελάνη!

Διάφανο καὶ φεγγερὸ κι ὠριὸ κοχύλι,
χάιδι ἀπαλὸ στὰ χεῖλη.

Θάλασσας κυματισμὸς ἀσημωμένης
φεγγαροφιλημένης.

Δουλεμένα τεχνικὰ τὰ χρώματα ὄλα,
μουντὰ καὶ φεγγοβόλα,

τὰ χρυσὰ καὶ τὰ γιουλιὰ καὶ τὰ γαλάζια,
ρουμπίνια καὶ τοπάζια,

ἕναν κόσμον τραγουδοῦν ἀλαργινόνε,
χαρὰ τῶνε ματιῶνε.

Γύρω ἀπὸ φωτόπλαστα νησιά, ὀπαλένια,
τὰ πέλαα κρουσταλλένια.

Σὲ ξανθὲς ἀκρογιαλιές, στὸ κῦμα πλάι,
ποῦ παίζει καὶ γελάει,

καὶ πῶ κεῖ, στὰ σύδεντρα ριζὰ τ'ἀπόσκια,
τ'ἀερινὰ τὰ κιόσκια.

Σύγνεφ' ἀχνοπούπουλα, χρυσὰ λουλούδια,
χιονάτια πεταλούδια.

Πάνου σὲ πολύχρωμα χαλιά, μὲ τάξη,
ντυμένες στὸ μετὰξι

νά κ' οἱ δοξαρόφρουδες Κινεζοπούλες
σταράτες καὶ μικρούλες.

Κέρνα με τ'ἀρώματα τῆς Κεϋλάνης
στὸ φῶς τῆς πορσελάνης.

Κέρνα τὸ ξανθὸ πιπτὸ σὰν τὰ μαλλιά σου,
γλυκὸ σὰν τὰ φιλιὰ σου.

Στὴν ξανθὴν ἀγάπη μας θ'ἀπλώσουν γύρα
ξανθὰ τ'ἀνάερα μύρα.

Τὰ κρουσταλλορέματα στὰ φωτονήσια
θὲ νὰ τῆ φέρουν ἴσια,

σὰ λουλούδι ξωτικὸ στὸ φῶς ν'ἀνθίσει
καὶ νὰ μοσκοβολήσει.

Μὲς στάπαλοσύγνεφα, μὲς στὰ βελουῖδα,
θὰ πλέει σὰν πεταλούδα.

Θ'ἀν' ἡ ζωὴ ἓνα ὄνειρο! Κι' ἂν κάποια ὀρμήσει,
σὰν τὸ κακὸ μελίτσι,

ἔγνοια μαύρη ἢ συλλοή, καμιὰ μικρούλα
θ'ἀρθεῖ Κινεζοπούλα

σειώντας τὴ βεντάγια τῆς καὶ θὰ τὴ διώξει,
μὴν τύχει καὶ μᾶς σκρόξει.

Δ Ο Ξ Α

Ἀπὸ τὰ ὄνειρα τὰ πόκοιτα τῆς νιότης
 ἓνα πιὸ συχνά—τὸ φλογερὸ ὄνειρό μου!—
 ἀναφτέρωνε τὴν ἀλαφριά μου σκέψη:

Πλῆθος ὁ λαός. Καὶ τοῦ λαοῦ τὴ μέση
 ὁ ποιητὴς σεμνὸς καὶ φωτεινὸς καὶ ὠραῖος.
 Κι ἀπ' τοῦ λόγου του τὰ μάγια ἀνυψωμένες
 ὅλες οἱ ψυχὲς σὲ πιὸ καθάρια πλάση,
 στὴν ἱερὴ οἱ καρδιὲς τὴν πράξη κινημένες
 καὶ στὰ μάτια φῶς ἀπ' τὴ δική του λάμψη.

Ξάφνου τέσσερα γερὰ καὶ ἀτσαλωμένα
 μπράτσα παίρνουνε μιὰ μπρούτζινην ἀσπίδα,
 τὴ σηκώνουνε καὶ ἀνάερα τὴν κρατᾶνε
 καὶ στὴν μπρούτζινη, γερὴν ἀσπίδ' ἀπάνου
 τὸν ποιητὴ ψηλὰ σὲ θρίαμβου πανηγύρι.

Σὰ μιὰ θάλασσα, ποὺ ὀλόγυρα τὴν κλειοῦνε
 τὰ ἠσκιερὰ βουνὰ καὶ αὐτὴ στὴ μέση λάμπει
 τοῦ μεσημεριοῦ τὶς φλόγες ἀναμμένη
 καὶ στὴν πλάτη τῆς καμαρωτῆ γολέττα
 λὲς καὶ στοίχειωσε διψώντας λίγο ἀγέρι,
 ὅμοια κ' ἢ γερὴ, χαλκοντυμένη ἀσπίδα
 στῶν παλικαριῶν τὰ χέρια ἀλάργα ἀστράφτει.

Γύρω τοῦ λαοῦ τὸ κῦμα στὸ μεθῆσι
 τῆς ἱερῆς χαρᾶς βογγάει καὶ φουρτουλιάζει
 μὲς στὶς δημοσιὲς καὶ μὲς στὴν πολιτεία
 καὶ στὴν μπρούτζινη, γερὴν ἀσπίδ' ἀπάνου
 ὁ ποιητὴς γερός, σεμνὸς καὶ πάντα ὠραῖος.

Ἐπὸ τὰ ὄνειρα τὰ πόκοιτα τῆς νιότης
 τοῦτο πιὸ συχνά, τὸ φλογερὸ ὄνειρό μου,
 ἀναφτέρωνε τὴν ἀλαφριά μου σκέψη.

Τώρα στὴν καλὴ θεὰ τῶν τραγουδιῶνε
 ἀπ' τὴ μοναξιά καὶ τὴν ταπεινοσύνη
 εὐλαβητικὰ μιὰ δέηση μόνο ὑψώνω.

Τώρα ἡ ποίηση, γλυκεῖα παρηγορήτρα,
 ἠροσερὴ πνοή, πνοὺλα μυροφάρα,

στή φτωχή καρδιά νὰ πνέει, νὰ τὴν ἀγγίζει.
Κι ἀπὸ τῆς πνοῆς καὶ τῆς δροσιᾶς τὸ χᾶιδι
ἡ καρδιά—ὦ χαρὸς!—νὰ τρέμει καὶ νὰ λάμπει,
ὅπως στὸ ψηλὸ τῆς ἀσημένιας λεύκας
λυγερὸ κλαρὶ τὸ φεγγερό τὸ φύλλο
τρεμοσείνεται κι ὦραῖο τρεμοσαλεύει
μὲς στάγνὸ τὸ φῶς καὶ στὸ γαλάζιο αἰθέρα.

EENIKA

ΒΡΕΣΙΜΟ

(Τοῦ Γκαϊτε)

Μὲς στὸ δάσος πήγαινα
ἔτσι τοῦ κεφαλιοῦ μου.
Νὰ ζητήσω τίποτα
δὲν εἶχα μὲ τὸ νοῦ μου.

Σ' ἕναν ἥσκιο βλέπω, νά!
στέκει ἕνα λουλουδάκι,
σάν ἀστέρι λαμπερὸ
κι ὠραῖο σὰ ματάκι.

Νὰ τὸ κόψω θέλησα.
Τότε μοῦ λέει αὐτό:
θένε νὰ μὲ κόψουνε
ἄχ! γιὰ νὰ μαραθῶ!

Ἔσκαψα καὶ τῶβγαλα
μὲ τῆ ριζίσσα του ὄλη
καὶ σὸ σπίτι τῶφερα
σιῶμορφο περιβόλι

καὶ τὸ ξαναφύτεψα
σὲ μιὰ ἴσσυχη μεριά.
Τώρα βγάζει πάντοτε
ἀνθοῦλια καὶ κλαδιά

ΤΟ ΓΑΝΤΙ (Τοῦ Σίλλερ)

Ἐπὶ τσίρκο τῶν θεριῶν μπροστὰ
προσμένοντας νὰ δεῖ τὴν πάλη
κάθεται ὁ βασιλιάς. Ὅλοι οἱ μεγάλοι
τοῦ παλατιοῦ τὸν τριγυρίζουν
καὶ τὰ θεωρεῖα τὰ ψηλά
οἱ ὠραῖες κυρίες τὰ στολίζουν.

Στοῦ βασιλιᾶ τὴν προσταγή
ἀνοίγει τὸ πλατὺ κλουβί
κ' ἓνα λιοντάρι βγαίνει.
Πηγαίνει
μὲ βῆμα ἀργό, στοχαστικό,
κοιτάει τριγύρω σιωπηλό,
πολλὴ ὥρα χασμουριέται,
τὴ χαιτή του τινάζει,

ξεντολογιέται

κ' ὕστερα καταγίς πλαγιάζει.

Ὁ βασιλιάς γνέφει ξανά

κ' εὐτὺς μίαν ἄλλη

ἀνοίγουν πόρτα βιαστικά.

Μ' ἄγριο προβάλλει

σάλτο μιὰ τίγρη τρομερή

καί, τὸ λιοντάρι ὕπως θωρεῖ,

βρουχιέται δυνατά,

μιὰ βόλτα φέρνει τὴν οὐρά,

τὴ γλώσσα βγάνει

καὶ κύκλο κάνει

γύρω ἀπὸ τὸ λιοντάρι δειλιασμένη,

ὕστερα γρούζοντας πηγαίνει

καὶ δίπλα του πλαγιάζει.

Κι ὁ βασιλιάς ξανά προστάζει.

Γιὰ τρίτη

φορὰ τὸ σιδερένιο ἀνοίγει σπίτι

καὶ δυὸ λεόπαρδοι πηδᾶνε.

Στὴν τίγρη ἀπάνου, ἀπόκοττοι χουμᾶνε

μὰ κείνη τοὺς γραπώνει

καὶ τὰ φριχτά της νύχια χώνει

στὶς σάρκες τους. Καὶ τὸ λιοντάρι, ὄρετό,
ἐν' ἄγριο βγάνει βρουχητό
κι ὄλοι ἠσυχάζουν.

Καὶ φοβισμένες οἱ ἀποτρόπαιες γάτες
ἀπὸ τὴ δίψα τῆς ἀφαγῆς γιομαίτες
γύρω πλαγιάζουν.

Ἄξαφν' ἀπὸ τὰ θεωρεῖα

πέφτει ἓνα γάντι ἀπὸ ἕνα χέρι ὄραϊο

ἀνάμεσ' ἀπὸ τὰ θεριά καὶ μὲ εἰρωνεῖα

σ' ἓναν ἱππότη νέο,

τὸν Ντελόριζη, γυρίζει ἡ Κονιγόντη.

—Κύριε ἱππότη, ἂν εἶναι τωόντι

ἡ ἀγάπη σας τόσο θεομῆ,

ὅπως τόρμιζεστε κάθε ὄρα καὶ στιγμή,

δώστε μου, σὰς παρακαλῶ, τὸ γάντι αὐτό.

Ἐκεῖνος μ' ἓνα κίνημα γοργό,

μὲ βῆμα σταθερό,

στὸ τσίρκο κατεβαίνει θαρρετὰ

κι ἀνάμεσ' ἀπὸ τὰ θεριά

τὸ γάντι παίρνει.

Οἱ ἀρχόντισσες κ' οἱ ἱππότες οἱ ἄλλοι

κοιτᾶν μὲ τρόμο κι ἀπορία μεγάλη

κι αὐτός, ἀτάραχος, τὸ γάντι πίσω φέρνει.

Ὅλοι παινᾶνε τότε τὸν ἱππότη,
τὸ κάθε στόμα ζήτω τοῦ φωνάζει.
Καὶ μὲ ματιὰ γιομάτη τρυφερότη
κι ἀγάπη, ποῦ εὐτυχία γοργή τοῦ τάξει,
ἡ ἀρχοντοπούλα ἢ Κοιγόντη τὸν κοιτάει.
Μὰ αὐτὸς τὸ γάντι μὲς στὰ μοῦτρα τῆς πετάει.
—Τὸ εὐχαριστῶ σας δὲν τὸ θέλω, δεσποσύνη.
Κι ἀμέσως τὴν ἀφήνει.

ΝΥΧΤΑ

(Τοῦ Μαίρικε)

Ἄκου! Στῆς γῆς τὴν ὀργὴ πλάτη πλαγιαστή, βαριά
δουλεύει ἡ νύχτα ἀγνάντια στὸ λυκόφωτο,
μὰ πέρα ἐκεῖ συρτὰ σὲ μπλάβα αἰθέρια
ρέματα ρέουν ἀθόρυβα λαφριά
καὶ κάπου κάπου μὲ δοξάρι ἀτσαλωτό,
χαρούμενα, βέλη χουσα ῥίχνουν τέσιέρια.
Στῆς γῆς τὸν κόρφο, στὸ λιβάδι, μὲς στὰ διάση,
πῶς γύρω τώρα μὲς στὴν πλάση
δυνάμεων ἀχόρταγων ζύμωση βράζει!
Μὰ τί περίσκεψη κι ἀταραξία! Κ' ἐμένα
τοῦ στήθους τὰ κρυμμένα
κόρου καὶ στέρησης μιὰ πάλι τὰ ταράζει
μπρὸς στὴν εἰκόνα αὐτὴ τῆ σιωπηλῆ καὶ τῆ μεγάλης.
Καρδιά, πῶς θᾶθελες νὰ λυτρωθεῖς, ποῦ σταθερότη
κάθε σοῦ λείπει, ἐσὲ μετέωρη, κι ὅτι
ἔφυγες, νά! στοὺς ὅμοιους σου θὲς νὰ γυρίσεις πάλι.
Τῆς Ὀμορφιάς σοῦ εἶναι βαρειά ἡ θεοτικιά ἡσυχία:
τότε ὑποτάξου! Ἐδῶ δὲν ἔχει ὑπεκφυγὴ καμία.

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ ΣΤΗ ΧΑΣΗ ΤΟΥ
(Τοῦ Σέλλεϋ)

Κι ὅπως μιὰ ἀδύνατη, γλωμὴ γυναίκα, ποὺ πεθαίνει,
ἀπ' τὰ πλανέματα τοῦ νοῦ, ποὺ σβήνει, ὀδηγημένη
μὲς σ' ἀραχνένια βγαίνει γὰζα
μὲ βῆμα ὄξ' ἀπ' τὴν κάμαρα παραπατώντας πλάνο,
ὅμοια στὴ γῆς τὴ μαύρη τὸ φεγγάρι ὑψώθη ἀπάνω,
ἄσπρη, ἄμορφη μιὰ μάζα.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελ.
ΔΡΟΜΟΙ ΚΑΙ ΜΟΝΟΠΑΤΙΑ	5
Ἡ πηγὴ	7
Μάης	9
Βράδι	10
Βραδινὸς περίπατος	11
Ἄστροισμός	12
Γαλήνη	13
Ψαράς	14
Τὸ παραμῦθι τῆς παιδούλας, ποὺ εἶχε τὰ χρυσὰ μαλλιά	15
Θυμὸς	21
Οἱ δρομοὶ	22
Χαρὸς	25
Παλιὰ βιβλία	26
Τὰ χρυσὰ κλουβιά	28
Στὸν κῆπο τοῦ Λουξεμπουργου	31
Στὸ θάνατο τοῦ Εὐριπίδη Ἐλευθεριάδη	32

Στιγμές	33
Ἐγκατέριση	34
Ἐριννύες	35
Μεγαλυνάρια	37
Λέσβος	43
Μισσεμός	44
Ἀδερφός	45
Ξύπνημα	46
Παῖδες Ἀλωῆος	47
Πελάγων	48
Στὸ θάνατο τοῦ B. G. Watkin	49
Ἀπομυσημερο	50
Ζωούλα	51
Puella candida	52
Κακοσημαδιές	53
Καλόγερος	54
Στὴ γυναίκα μου	55
Τὸ παρεκλήσι	57
Τὸ τσάι	61
Δόξα	64

ΞΕΝΙΚΑ

Βρέσιμο (τοῦ Γκαῖτε)	69
Τὸ γάντι (τοῦ Σίλλερ)	71
Νύχτα (τοῦ Μαίριζε)	75
Τὸ φεγγάρι στὴ χάση του (τοῦ Σέλλεϋ)	76

ΤΥΠΟΔΙΘΡΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ "Ο ΤΥΠΟΣ"

Δάσκαλοι Μ. Νικολαΐδου & Σία

ΤΡΙΣΤΡΑΤΩΝ ΑΓ. ΦΩΤΕΙΝΗΣ - ΣΜΥΡΝΗ
